

Rådet for Den Europæiske Union

Der henvises til de omtalte ændringer ovenfor.

Amsterdam-Traktaten indebærer, at anvendelsesområdet for kvalificeret flertal udvides. Dette sker dels ved, at der indføres kvalificeret flertal i relation til en række af de nye bestemmelser i EF-Traktaten. Dels ved at man overgår fra enstemmighed til kvalificeret flertal i enkelte tilfælde i EF-Traktaten. Dette gælder i forhold til udligningsstøtten ved import af varer (artikel 45, stk. 3), etableringsretten (artikel 56, stk. 2), forskningsområdet (artikel 130 I, stk. 1 og 2) samt i forbindelse med oprettelsen af fællesforetagender (artikel 130 O).

Europa-Kommissionen

Der henvises til de omtalte ændringer ovenfor.

Kommissionens formand får større indflydelse på udnævnelsen af de enkelte kommissærer og i den daglige ledelse. Det er dog stadig medlemslandene, der i sidste instans udnævner Kommissionens formand og de øvrige medlemmer.

Der er desuden vedtaget en erklæring om, at Kommissionen vil forberede en omorganisering af kommissærkollegiets opgaver. Det skal ske i god tid inden år 2000.

Andre institutionelle spørgsmål

Revisionsrettens arbejdsområder er udvidet til at omfatte alle organer, kontorer m.v., der forvalter indtægter og udgifter på EF's eller EU's vegne. Samtidig udvides Revisionsrettens adgang til inspektion på stedet til enhver, der modtager betalinger fra EU's budget. Revisionsretten gives adgang til at indbringe sager for EF-Domstolen i de tilfælde, hvor Revisionsrettens rettigheder er overtrådt.

Det Økonomiske og Sociale udvalg (ØSU) skal høres på enkelte nye områder.

Amsterdam-Traktaten bestemmer, at medlemmer af Regionsudvalget fremover ikke samtidig kan være medlem af Europa-Parlamentet. Desuden vil Europa-Parlamentet fremover kunne høre Regionsudvalget, ligesom Regionsudvalget høres af Rådet på en række nye områder.

Der er vedtaget en protokol vedrørende *placeringen af EU's institutioner*. Protokollen er udtryk for kodifikation af gældende praksis for så vidt angår de institutioner, der er nævnt i traktatgrundlaget.

5. Tættere samarbejde

Med Amsterdam-Traktaten indføres i søjle 1 og 3 mulighed for tættere samarbejde blandt enkelte medlemslande.

Der gælder en række generelle retningslinier for iværksættelse af tættere samarbejde:

En række kriterier skal være opfyldt. Et flertal af medlemslande skal deltage, samarbejdet skal været åbent for alle, det skal være foreneligt med den eksisterende fællesskabsret, og det skal respektere Unionens mål. Samarbejdet skal endvidere respektere den fælles institutionelle ramme, det må ikke berøre de ikke-deltagende medlemsstats beføjelser, rettigheder, pligter og interesser, og endelig skal der være tale om en sidste udvej.

De normale beslutningsprocedurer skal anvendes. Dette indebærer bl.a., at alle medlemslande kan deltage i forhandlingerne om tættere samarbejde, idet dog alene de lande, som deltager i det tættere samarbejde, vil kunne deltage i selve vedtagelsen af Rådets beslutninger på området.

Udgifter i tilknytning til tættere samarbejde skal afholdes af de deltagende medlemslande, med mindre Rådet beslutter andet med enstemmighed. Administrative udgifter dækkes over det almindelige budget.

Herudover gælder en række yderligere betingelser for et tættere samarbejde i søjle 1 og 3.

Søjle 1

I søjle 1 kan tættere samarbejde ikke finde anvendelse på områder, som vedrører Fællesskabets enekompetence, eller som vedrører unionsborgerskabet. Det kan heller ikke finde anvendelse, hvis det berører Fællesskabets politikker, ligesom samarbejdet ikke må indebære konkurrenceforvridning, begrænse samhandlen eller medføre forskelsbehandling. Endelig skal det tættere samarbejde ske inden for rammerne af traktatgrundlaget.

Med hensyn til beslutningsproceduren er der tale om en to-trins procedure. Først retter pågældende medlemsstater en anmodning til Kommissionen, der herefter tager stilling til, om den ønsker at forelægge Rådet et forslag. Undlader Kommissionen dette, vil det tættere samarbejde ikke kunne iværksættes. Såfremt Kommissionen vælger at fremlægge et forslag, træffer Rådet herefter afgørelse herom efter forinden at have hørt Europa-Parlamentet.

Rådets beslutning træffes med kvalificeret flertal. Dette er dog ikke tilfældet, hvis et medlemsland erklærer, at det på grund af vigtige hensyn til den nationale politik agter at stemme imod en sådan bemyndigelse. I så tilfælde vil der ikke finde en afstemning sted, medmindre Rådet med kvalificeret flertal anmoder Rådet i dets sammensætning af stats- og regeringscheferne om at tage stilling med enstemmig afgørelse.